

Sygn. akt **IX Ka 1419/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Iwona Konopka

protokolant: Zuzanna Oprzała

przy udziale prokuratora Krzysztofa Stańczuka

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2024 r.

sprawy **P. K. ur. (...) w B., syna H. i A.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 4 października 2023 r., sygnatura akt II K 847/23

orzeka:

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 278 § 1 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 kk w związku z art. 37a § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020r. do dnia 1 października 2023r. w związku z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

- uchyla pkt 2;

- na podstawie art. 43b kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego odpisu ze wzmianką o prawomocności na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie;

2. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 1419/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 października 2023 r., sygn. II K 847/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>- naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k. (zasadny),</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia (zasadny).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja Prokuratora na uwzględnienie zasługiwała, czego skutkiem była zmiana zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego.</p> <p>Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu podniesionego przez prokuratora, należy stwierdzić że skarżący zasadnie podniósł naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 k.k. Wskazać trzeba, że przyczyna odwoławcza oparta na podstawie art. 438 pkt 1</p>		

k.p.k. może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Naruszenie przepisu prawa materialnego polega zatem na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu), które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Wadliwe zastosowanie (niezastosowanie) prawa materialnego może przybierać postać: uchybienia odnoszącego się do wadliwej oceny przestępnego czynu (np. skazania oskarżonego pomimo, że przypisany mu czyn nie zawierał znamion przestępstwa, czy też gdy ustawa określa, iż sprawca nie popełnia przestępstwa, a z drugiej strony uniewinnienia oskarżonego, pomimo, że przypisany mu czyn zawiera ustawowe znamiona czynu zabronionego; błędnej kwalifikacji prawnej czynu – przez zastosowanie do niewadliwego stanu faktycznego niewłaściwego przepisu; wadliwej wykładni danego przepisu; konsekwencji prawnych czynu, jak wymierzenie kary nieprzewidzianej za dane przestępstwo, wymierzenie kary poza jej granicami, nieorzeczenie obligatoryjnego środka karnego, wadliwym zastosowaniu przepisów o recydywie, itp.

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący przy tym zasadnie wskazał, jakich uchybień dopuścił się Sąd I instancji, przy dokonaniu ustaleń w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, które Sąd odwoławczy w pełni podzielił. Argumentacja przedstawiona przez skarżącego w uzasadnieniu złożonej

apelacji w pełni zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu odwoławczego analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków w zakresie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, niż ustalił to Sąd Rejonowy, co miało bezpośredni wpływ na decyzję w zakresie warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.

W celu zapewnienia właściwej jednolitej interpretacji pojęcia społecznej szkodliwości czynu i ustalenia elementów wpływających na jej stopień Kodeks karny wprowadza określenie decydujące o tym stopniu w art. 115 § 2 k.k. Są to zatem okoliczności należące do zakresu strony przedmiotowej, jak te z zakresu strony podmiotowej. Oznacza to, że o społecznej szkodliwości czynu przesądzić może jedynie przedmiotowo – podmiotowa kompleksowa ocena wymienionych przesłanek wartościowania czynu zabronionego. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak też postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Należy podkreślić, że katalog tych okoliczności jest zamknięty i to, które z nich wpływają w sposób istotny na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu zależy od tego jaki typ czynu zabronionego wchodzi w grę. Przepis ten ma charakter

przedmiotowo – podmiotowy z dominacją okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, a to w konsekwencji rodzi wymagania uwzględnienia niepowtarzalnych realiów konkretnej sprawy. Naturalnym przy tym pozostaje, że ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić po wcześniejszym ustaleniu, że zachowanie sprawcy w aspekcie realizacji znamion przedmiotowych, jak i zawinięcia stanowi czyn zabroniony. W tym miejscu warto zauważyć, że typ czynu zabronionego jest wzorcem zgeneralizowanym i abstrakcyjnym zawierającym także elementy konstytutywne, decydujące o ujemnej zawartości czynów tego typu. Natomiast czyn konkretny będzie charakteryzował się właściwym dla czynów realizujących znamion danego czynu stopniem społecznej szkodliwości, która pozwoli uznać ten czyn za karygodny. Cecha karygodności czynu jest cechą stopniowalną, a zatem czyn może być mniej lub bardziej karygodny.

W oparciu o powyższe, zgodzić się należało ze skarżącym, że Sąd Rejonowy celem ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie nadał właściwej rangi okolicznościom wskazanym w katalogu art. 115 § 2 k.k., jak choćby w zakresie sposobu i okoliczności popełnienia czynu, czy też motywacji, jaka kierowała oskarżonym przy popełnieniu czynu. Sąd odwoławczy w pełni podzielił argumentację skarżącego w tym zakresie. Zgodzić się zatem należy, że oskarżony dokonał kradzieży laptopa pokrzywdzonej, która pozostawiła go na siedzeniu obok miejsca oskarżonego, a kradzież

została dokonana w momencie, gdy pomogła wysiąść koleżance z pociągu. Powyższa okoliczność czynu zasługiwała na dezaprobatę, bowiem niewątpliwie pokrzywdzona pozostawiając laptopa w miejscu publicznym bez nadzoru nie przewidywała, że doprowadzi to jego utraty. Podzielić także należało konstatację skarżącego, że motywacja oskarżonego zasługiwała na potępienie. Oskarżony działał bowiem w normalnej sytuacji motywacyjnej i popełnił ten czyn faktycznie bez powodu. Zgodzić się należało z apelującym, że przez to, że osoba pokrzywdzona nie była mu znana, a czyn został popełniony w pociągu, oskarżony niewątpliwie liczył, że nie zostanie ustalony jako sprawca tego czynu. Oskarżony nie znajdował się przy tym w trudnej sytuacji życiowej, czy finansowej, bo osiągnięte przez niego wynagrodzenie i brak osób na utrzymaniu powodowało, że jego możliwości zarobkowe pozwalały na mu zakup laptopa. Dodatkowo zwraca uwagę, że oskarżony w toku postępowania nie był w stanie wytłumaczyć swojego zachowania. Oczywiście decyzję o dokonaniu kradzieży podjął w związku z faktem pozostawienia laptopa bez nadzoru, jednak podzielić należy argument skarżącego, że w istocie nie działał z zamiarem nagłym, skoro z dowodu w postaci nagrania monitoringu wynika, że jednak oskarżony przed zaborem przedmiotu rozglądał się przez pewien czas po pociągu, a zatem rozważał, czy jego czyn pozostanie niezauważony przez współpasażerów i pokrzywdzoną. Jego zachowanie należało zatem ocenić jako wyjątkowo zuchwałe, wykorzystujące fakt pozostawienia przez pokrzywdzoną laptopa bez nadzoru, a także dające możliwość dokonania kradzieży w

sposób niezauważony przez nikogo w wagonie pełnym pasażerów. Niewątpliwie opisane zachowanie oskarżonego miało wpływ na ustalenie postaci zamiaru.

Powołane powyżej okoliczności z punktu widzenia ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, w ocenie Sądu odwoławczego winny doprowadzić Sąd Rejonowy do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie był nieznaczny, zgodnie z dyspozycją art. 66 § 1 k.k. Zaznaczenia wymaga, że zgodnie z treścią art. 66 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wymienione przesłanki decydujące o zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania muszą wystąpić łącznie. Tym samym, warunkiem niezbędnym dla warunkowego umorzenia postępowania jest uznanie, że społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego i stopień jego winy nie były znaczne. Zaznaczenia wymaga, że w czasie czynu oskarżony jako sprawca dorosły, poczytalny, działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, co przesądzało, w ocenie Sądu odwoławczego o uznaniu, że również i stopień winy nie zasługiwał na miano nieznacznego. Okoliczności eksponowane przez Sąd Rejonowy

jak wyrażenie skruchy, pojednanie z pokrzywdzoną, a także naprawienie szkody miały miejsce już po czynie i to dopiero po fakcie ustalenia sprawcy czynu w osobie oskarżonego. Oskarżony przecież nawet bezpośrednio po dokonaniu czynu nie podjął żadnych działań zmierzających do wyrównania szkód pokrzywdzonej choćby w postaci bezpośredniego zwrotu laptopa, nawet poprzez służby (...). Dopiero gdy jako sprawca został ustalony zdecydował się na zwrot kwoty stanowiącej równowartość laptopa. Skarżący słusznie zatem zauważył, że te działania oskarżony nastąpiły po kilku miesiącach po dokonaniu czynu, a zatem nie mogły mieć wpływu na ocenę stopnia zawinienia, który należy oceniać na moment samego czynu.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało dojść w realiach tej sprawy do przekonania, że nie zostały zrealizowane przesłanki decydujące o warunkowym umorzeniu postępowania w postaci nieznacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, co powoduje, że przesłanki w postaci postawy sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, który uzasadnia przypuszczenie, że w przyszłości nie będzie naruszał porządku prawnego miały znaczenie drugorzędne. Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, iż fakt pełnienia zawodowej służby wojskowej przez oskarżonego daje podstawę do pozytywnej oceny właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowego sposobu życia, jako gwaranta, że w przyszłości nie naruszy porządku prawnego, to jednak dokonanie przedmiotowej

kradzieży przez oskarżonego rzutuje negatywnie na jego morale w kontekście pełnionej służby wojskowej.

Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób podzielić ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. W świetle zaprezentowanego powyżej stanowiska nie sposób zgodzić się z Sądem Rejonowym, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd odwoławczy, zgodnie z treścią art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał oskarżonego i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24.06.2020 r. do dnia 1.10.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 20 zł oraz na podstawie art. 43 b k.k. orzekł środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara grzywny uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, jak również wszelkie okoliczności czynu mające dla wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary znaczenie. Podkreślić należy, że kara orzekana za dany czyn winna przynieść skutek w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz w

sposób wychowawczy wpływać na oskarżonego. Wymierzona kara ma bowiem na celu doprowadzenie do pełnej resocjalizacji oskarżonego i musi być adekwatną oraz sprawiedliwą w odczuciu społecznym odpowiedzią na jego zachowanie, co sprawia, że wymierzona kara nie może być karą zbyt surową, ani zbyt łagodną. Jak przyjmuje się

w judykaturze, wymierzenie kary polega bowiem na celowym zadaniu karanej osobie dolegliwości, która ma mieć charakter indywidualny, osobisty i powinna być odczuwana przez osobę, wobec której jest skierowana.

W opinii Sądu odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara grzywny ma na względzie charakter prewencyjny, tak by stanowiła dla oskarżonego przestrożę przed ponownym naruszeniem porządku prawnego. Biorąc pod uwagę okoliczności powołane powyżej, w ocenie Sądu Okręgowego, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny przyniesie wystarczający skutek w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara grzywny jest karą w pełni adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie zdaniem Sądu odwoławczego spełni rolę wychowawczą względem oskarżonego i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego czynów zabronionych. Kara wymierzona oskarżonemu, w ocenie Sądu odwoławczego, spełni swoje cele, jest sprawiedliwa i wyważona. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona kara spełnia cele prewencji indywidualnej i generalnej i nie można jej uznać za rażąco surowej, a przy tym przynoszącej oskarżonemu

<p>nadmierną dolegliwość, a tym samym niewspółmiernej.</p> <p>Konieczność orzeczenia środka karnego wynikała z brzmienia art. 37 a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 24.06.2020 r. do dnia 1.10.2023 r. Zdaniem Sądu zasadnym było orzeczenie środka karnego na podstawie art. 43 b k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zmodyfikowany na rozprawie poprzez zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu przy zastosowaniu art. 37 a § 1 k.k. kary grzywny w wysokości 200 stawek po 20 złotych oraz orzeczenie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty podniesione przez Prokuratora były skuteczne, o czym była mowa w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut”, co doprowadziło do zmiany wyroku w postulowanym zakresie, co umożliwia treść art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Punkt I, III</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle zgromadzonych dowodów nie ulegało wątpliwości, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu. Jedynie stopień winy i społecznej szkodliwości czynu został nieprawidłowo przez Sąd Rejonowy ustalony, o czym była mowa w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut”.</p> <p>Jako zasadne jawi się rozstrzygnięcie w zakresie kosztów sądowych postępowania przed Sądem I instancji zawarte w punkcie 3.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Punkt I, II</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>O powodach zmiany wyroku mowa jest w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut” i „wniosek”. Z uwagi na zmianę wyroku w zakresie rozstrzygnięcia w punkcie 1 i orzeczenia środka karnego w oparciu o art. 43 b k.k. zasadnym było uchylene punktu 2 zawierającego orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego. Orzeczenie kary o charakterze majątkowym, w ocenie Sądu odwoławczego, jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla. Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 4 października 2023 r., sygn. II K 847/23		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana